

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 10 квітня 2026 р. № 482

ПОРЯДОК

здійснення моніторингу стану виконання законодавства
про запобігання та протидію домашньому насильству, практики
його застосування, заходів у сфері запобігання та протидії
домашньому насильству, підготовки та оприлюднення
щорічного звіту за результатами моніторингу

1. Цей Порядок визначає механізм здійснення моніторингу стану виконання суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, законодавства про запобігання та протидію домашньому насильству, практики його застосування та оцінювання ефективності здійснених заходів (далі — моніторинг), підготовки та оприлюднення щорічного звіту за результатами моніторингу.

2. Моніторинг здійснюється відповідно до вимог Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”.

3. У цьому Порядку терміни вживаються у значенні, наведеному в Законах України “Про медіа”, “Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків”, “Про запобігання та протидію домашньому насильству”.

4. Суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству (далі — суб'єкти), є:

Мінсоцполітики;

Нацсоцслужба;

Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві держадміністрації, у тому числі їх структурні підрозділи, до повноважень яких належить здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

сільські, селищні, міські, районні у містах (у разі їх утворення) ради, їх виконавчі органи, до повноважень яких належить здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

служби у справах дітей;

уповноважені підрозділи органів Національної поліції;

органи управління у сфері освіти, заклади освіти, установи та організації системи освіти;

органи охорони здоров'я, установи та заклади охорони здоров'я;

центри з надання безоплатної правничої допомоги;

суди;

прокуратура;

уповноважені органи з питань пробації;

загальні служби підтримки постраждалих осіб (центри соціальних служб; центри надання соціальних послуг; центри соціально-психологічної реабілітації дітей; соціально-реабілітаційні центри (дитячі містечка); притулки для дітей служб у справах дітей; центри соціально-психологічної допомоги; територіальні центри соціального обслуговування (надання соціальних послуг); інші надавачі соціальних послуг);

спеціалізовані служби підтримки постраждалих осіб (притулки для осіб, які постраждали від домашнього насильства та/або насильства за ознакою статі, сексуального насильства, пов'язаного із збройною агресією Російської Федерації проти України; денні центри соціально-психологічної допомоги особам, які постраждали від домашнього насильства та/або насильства за ознакою статі, сексуального насильства, пов'язаного із збройною агресією Російської Федерації проти України, у тому числі кризові кімнати; центри медико-соціальної реабілітації постраждалих осіб; спеціалізовані служби первинного соціально-психологічного консультування осіб, які постраждали від домашнього насильства та/або насильства за ознакою статі, у тому числі пункти первинної медико-психологічної допомоги особам, постраждалим від фізичного або сексуального насильства чи насильства за ознакою статі, сексуального насильства, пов'язаного із збройною агресією Російської Федерації проти України; центри захисту дитини, зокрема за моделлю “Барнахус”; кол-центр з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі, сексуальному насильству, пов'язаному із збройною агресією Російської Федерації проти України, протидії торгівлі людьми та з питань захисту прав дитини; мобільні бригади соціально-психологічної допомоги особам, які постраждали від домашнього насильства та/або насильства за ознакою статі, сексуального насильства, пов'язаного із збройною агресією Російської Федерації проти України; служби, заклади та установи, призначені виключно для осіб, які постраждали від домашнього насильства та/або насильства за ознакою статі, сексуального насильства, пов'язаного із збройною агресією Російської Федерації проти України.

5. Моніторинг здійснюється з метою визначення фактичного стану дотримання суб'єктами вимог законодавства про запобігання та протидію домашньому насильству, виявлення прогалин у практиці його застосування, визначення шляхів їх усунення, а також удосконалення законодавства про запобігання та протидію домашньому насильству та механізму взаємодії між суб'єктами для забезпечення захисту та надання якісних, доступних послуг особам, які постраждали від домашнього насильства (далі — постраждалі особи), з урахуванням європейських стандартів, визначених, зокрема, Конвенцією Ради Європи про запобігання насильству стосовно

жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульською конвенцією), Директивою (ЄС) 2024/1385 Європейського Парламенту та Ради від 14 травня 2024 р. про протидію насильству над жінками та домашньому насильству, Директивою 2012/29/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 25 жовтня 2012 р. про встановлення мінімальних стандартів щодо прав, підтримки та захисту потерпілих від злочинів та про заміну Рамкового рішення Ради 2001/220/ЈНА.

6. Основними завданнями моніторингу є:

визначення стану, причин і передумов поширення домашнього насильства серед різних груп населення за результатами аналізу даних із розподілом за статтю, місцем проживання, віком, етнічною приналежністю, соціальними ознаками (особи з інвалідністю, внутрішньо переміщені особи, члени сімей осіб, які брали або беруть участь у здійсненні заходів з відсічі та стримування збройної агресії Російської Федерації проти України);

аналіз виконання суб'єктами законодавства про запобігання та протидію домашньому насильству, виявлення прогалин у практиці його застосування та підготовка рекомендацій щодо удосконалення такого законодавства;

оцінювання ефективності заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, які вживаються суб'єктами, виявлення проблемних питань та прогалин у їх реалізації, визначення причин їх виникнення;

оцінювання рівня фізичної, інформаційної, територіальної доступності та якості заходів підтримки та захисту постраждалих осіб, у тому числі осіб з інвалідністю та дітей з інвалідністю та інших маломобільних груп населення, кадрове забезпечення та визначення шляхів удосконалення міжвідомчої взаємодії між суб'єктами, у тому числі в напрямі організації роботи із постраждалими особами з урахуванням їх потреб і з кривдниками;

оцінювання ефективності координації та взаємодії між суб'єктами та громадськими об'єднаннями, міжнародними організаціями, медіа (аудіовізуальними, друкованими, онлайн-медіа), громадянами в частині здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству (зокрема з виявлення фактів домашнього насильства), співпраці суб'єктів з міжнародними організаціями, громадськими об'єднаннями та фізичними особами, які надають соціальні послуги (зокрема послуги патронату над дітьми), щодо надання постраждалим особам допомоги, соціальних послуг, їх захисту, проведення тренінгів, семінарів, інших заходів для фахівців, які працюють у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, виконання програм для постраждалих осіб та програм для кривдників, розширення мережі спеціалізованих служб підтримки постраждалих осіб;

підготовка пропозицій щодо підвищення ефективності діяльності суб'єктів.

7. Моніторинг здійснюється щороку до 1 квітня та передбачає:

збирання статистичних та адміністративних даних про випадки усіх форм домашнього насильства (фізичного, сексуального, психологічного, економічного), в тому числі із застосуванням засобів електронних комунікацій, з розподілом за статтю, віковими групами постраждалих осіб і кривдників, місцем проживання, характером відносин між особами, визначеними частиною другою статті 3 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”, і видами правопорушень за формами, затвердженими Мінсоцполітики;

проведення досліджень стосовно форм домашнього насильства для вивчення його основних причин і наслідків та для оцінювання ефективності заходів, вжитих суб’єктами;

опитування населення для визначення поширеності усіх форм домашнього насильства;

проведення порівняльного аналізу ситуацій домашнього насильства у поточному періоді з попередніми періодами.

8. Збір даних від закладів освіти здійснюється шляхом інформаційної взаємодії засобами системи електронної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів “Трембіта” відповідно до вимог Порядку електронної (технічної та інформаційної) взаємодії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 8 вересня 2016 р. № 606 “Деякі питання електронної взаємодії електронних інформаційних ресурсів” (Офіційний вісник України, 2016 р., № 73, ст. 2455; 2021 р., № 52, ст. 3216; 2023 р., № 11, ст. 721), між програмно-апаратним комплексом “Автоматизований інформаційний комплекс освітнього менеджменту” та Єдиною інформаційною системою соціальної сфери.

У разі відсутності технічної можливості передачі даних у спосіб, визначений абзацом першим цього пункту, електронна інформаційна взаємодія між суб’єктами може здійснюватися з використанням інших інформаційно-комунікаційних систем із дотриманням вимог щодо захисту інформації відповідно до статті 8 Закону України “Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах”, що повинно додатково зазначатися в договорах інформаційної взаємодії.

9. Моніторинг здійснюється за такими принципами:

систематичність — здійснення моніторингу на постійній основі з використанням однакових підходів для забезпечення порівняльності результатів у часі, накопичення даних, що дає змогу відстежувати зміни;

доцільність — заходи моніторингу повинні відповідати його меті, бути зосередженими на ключових проблемах і викликах із оптимальним використанням ресурсів відповідно до потреб моніторингу;

прозорість моніторингових процедур і відкритість результатів — заходи моніторингу повинні бути зрозумілими, чітко описаними та

доступними для осіб, залучених до здійснення моніторингу, а результати — відкритими;

захист персональних даних і безпеки постраждалих осіб — дотримання вимог законодавства про захист персональних даних, використання знеособленої інформації, забезпечення конфіденційності інформації про постраждалих осіб, мінімізація ризиків повторної травматизації;

об'єктивність отримання інформації та її аналізу під час моніторингу — моніторинг повинен базуватися на неупереджених, достовірних і перевірених даних;

забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків — здійснення моніторингу щодо забезпечення рівного доступу до можливостей та рівноцінності результатів отримання допомоги та послуг постраждалими особами;

інклюзивність — забезпечення представленості різних груп населення під час проведення досліджень та опитувань.

10. Учасниками моніторингу є особи, залучені до здійснення моніторингу: представники суб'єктів, громадських об'єднань, які надають послуги постраждалим особам, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності, міжнародних організацій, медіа, фізичні особи — підприємці, які відповідають критеріям діяльності суб'єктів, що надають соціальні послуги, а також фізичні особи, які надають соціальні послуги, у тому числі послуги патронату над дітьми, постраждалі особи.

11. Об'єктами моніторингу є:

знеособлена інформація про учасників моніторингу;

напрями діяльності суб'єктів (запобігання насильству, захист постраждалих осіб, притягнення до відповідальності кривдників, надання допомоги постраждалим особам, взаємодія з іншими суб'єктами);

ресурсне забезпечення суб'єктів (нормативно-правове регулювання у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, забезпеченість кадрами, фінансування, матеріально-технічні та інформаційні ресурси);

результати впровадження державних і місцевих програм, планів дій з питань запобігання та протидії домашньому насильству;

стан міжвідомчої координації та взаємодії між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, міжнародними організаціями та громадськими об'єднаннями;

ефективність заходів підтримки та захисту постраждалих осіб (зокрема доступність послуг, рівень їх якості, задоволеність постраждалих осіб отриманими послугами);

ефективність заходів, спрямованих на запобігання повторному вчиненню домашнього насильства.

12. Суб'єктами моніторингу є спеціально уповноважені органи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, визначені частиною другою статті 6 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”, що здійснюють моніторинг на певному рівні, визначеному пунктом 15 цього Порядку, та Координаційний центр з надання правничої допомоги (в частині доступності безоплатної вторинної правничої допомоги).

Моніторинг може здійснюватися іншими органами та установами, на які покладаються функції із здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, визначеними частиною третьою статті 6 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”, з метою внутрішнього оцінювання своєї діяльності.

Нацсоцслужба надає методичну допомогу суб'єктам, розробляє та затверджує критерії оцінювання ефективності заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству.

13. Суб'єкти моніторингу під час здійснення моніторингу та оцінювання впливу заходів підтримки та захисту постраждалих осіб співпрацюють з громадськими об'єднаннями, які надають допомогу постраждалим особам.

14. Здійснення моніторингу передбачає такі етапи:

планування та підготовка до здійснення моніторингу (визначення мети, об'єктів, форм, методів збору інформації, завдань та заходів, показників, осіб, відповідальних за здійснення моніторингу, строків його проведення);

здійснення моніторингу;

проведення аналізу інформації та підготовка пропозицій/рекомендацій щодо підвищення ефективності діяльності суб'єктів та механізму їх взаємодії, організації роботи з постраждалими особами та кривдниками;

оформлення та оприлюднення результатів моніторингу.

15. Моніторинг поділяється на внутрішній та зовнішній.

Внутрішній моніторинг здійснюється суб'єктом з метою з'ясування проблемних питань у своїй діяльності.

Зовнішній моніторинг здійснюється на рівні територіальної громади, регіональному, загальнодержавному та міжнародному рівні.

Моніторинг на рівні територіальної громади здійснюють виконавчі органи сільських, селищних, міських, районних у містах (у разі їх утворення) рад, до повноважень яких належить здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, для:

визначення стану здійснення на території територіальної громади заходів із запобігання та протидії домашньому насильству;

дослідження ефективності міжвідомчої взаємодії на рівні територіальної громади;

оцінювання доступу до необхідної допомоги постраждалих осіб, які проживають на території територіальної громади, та якості такої допомоги.

Моніторинг на регіональному рівні здійснюють Рада міністрів Автономної Республіки Крим, структурні підрозділи місцевих держадміністрацій, до повноважень яких належить здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, для оцінювання ефективності практики застосування законодавства про запобігання та протидію домашньому насильству на регіональному рівні, а також оцінювання діяльності суб'єктів, які діють в межах областей, м. Києва та м. Севастополя.

Моніторинг на загальнодержавному рівні здійснює Нацсоцслужба щороку з метою оцінювання ефективності реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, зокрема шляхом збору та аналізу інформації, наданої суб'єктами, міжнародними організаціями та громадськими об'єднаннями, а також здійснення моніторингових візитів.

На загальнодержавному рівні застосовуються такі форми моніторингу: аналіз статистичних, адміністративних даних і даних, отриманих під час проведення соціальних досліджень та опитувань про стан запобігання та протидії домашньому насильству; здійснення моніторингових візитів; оцінювання ефективності заходів з виконання державної програми з питань запобігання та протидії домашньому насильству (далі — державна програма).

Моніторинг стану виконання державної програми здійснюється шляхом збору інформації про досягнення показників:

плану заходів з виконання державної програми — за підсумками року;
цілей/завдань державної програми — за результатами кожного року її виконання.

Під час здійснення моніторингу суб'єкти, визначені відповідальними за виконання плану заходів державної програми, проводять аналіз:

поточного стану виконання плану заходів, включаючи аналіз значень показників, відхилень від цільових орієнтирів і причин таких відхилень;

основних досягнень за звітний період;

основних проблем у виконанні завдань і заходів державної програми.

Громадські об'єднання можуть здійснювати громадський контроль за здійсненням заходів та реалізацією державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству з дотриманням вимог законодавства про захист персональних даних.

Звіти за результатами здійснення громадського контролю протягом 15 календарних днів після його завершення надсилаються Мінсоцполітики та Нацсоцслужбі на їх офіційні електронні адреси для врахування під час формування та реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, зокрема під час розроблення державної програми.

Зовнішній моніторинг на міжнародному рівні здійснюють міжнародні моніторингові органи з метою визначення стану виконання міжнародних зобов'язань України у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, а також міжнародного порівняльного аналізу шляхом участі суб'єктів у міжнародних механізмах оцінювання виконання зобов'язань у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, зокрема:

підготовки та публічних обговорень національного огляду з виконання Пекінської декларації, прийнятої на четвертій Всесвітній конференції зі становища жінок 15 вересня 1995 р., національних періодичних доповідей про виконання Конвенції Організації Об'єднаних Націй про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок, інших міжнародних документів, пов'язаних із запобіганням та протидією домашньому насильству;

підготовки звітів про приведення національного законодавства у сфері запобігання та протидії домашньому насильству у відповідність з нормами європейського права, зокрема Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульської конвенції), Директиви (ЄС) 2024/1385 Європейського Парламенту та Ради від 14 травня 2024 р. про протидію насильству над жінками та домашньому насильству, Директиви 2012/29/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 25 жовтня 2012 р. про встановлення мінімальних стандартів щодо прав, підтримки та захисту потерпілих від злочинів та про заміну Рамкового рішення Ради 2001/220/ЈНА;

участі в роботі координаційних органів Ради Європи з питань запобігання та протидії домашньому насильству та/або насильству за ознакою статі, в оціночних місіях Групи експертів з питань боротьби з насильством щодо жінок та домашнім насильством Ради Європи (GREVIO), яка відповідає за моніторинг виконання сторонами Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульської конвенції), підготовки інформації про стан імплементації положень зазначеної Конвенції;

участі у проведенні міжнародних досліджень у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

співпраці з Європейським інститутом гендерної рівності (EIGE), що здійснює щорічний моніторинг виконання ЄС міжнародних зобов'язань у сфері забезпечення гендерної рівності;

співпраці з міжнародними інституціями у сфері захисту прав людини та забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків.

16. Суб'єкт моніторингу за результатами моніторингу готує звіт.

Суб'єкт моніторингу, який здійснив моніторинг на рівні територіальної громади, не пізніше ніж через 30 календарних днів після завершення моніторингу надсилає звіт суб'єкту моніторингу регіонального рівня та розміщує його на офіційному веб-сайті.

Суб'єкт моніторингу, який здійснив моніторинг на регіональному рівні, не пізніше ніж через 30 календарних днів після його завершення надсилає звіт Нацсоцслужбі та розміщує його на офіційному веб-сайті.

Нацсоцслужба оприлюднює звіт про здійснення моніторингу суб'єктом моніторингу на офіційному веб-сайті не пізніше ніж через п'ять календарних днів з дати його надходження.

Звіт за результатами моніторингу, здійсненого Нацсоцслужбою, не пізніше ніж через 30 календарних днів після його завершення Нацсоцслужба надсилає Мінсоцполітики та розміщує на офіційному веб-сайті.

Мінсоцполітики оприлюднює звіт про здійснення моніторингу Нацсоцслужбою на офіційному веб-сайті не пізніше ніж через п'ять календарних днів з дня його надходження та враховує результати моніторингу під час формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству.

Звіт за результатами здійснення моніторингу повинен містити:

вступну частину, в якій зазначається інформація про об'єкти моніторингу, мету, завдання, методи, використані під час здійснення моніторингу, період і місце здійснення моніторингу та його учасників;

основну частину, в якій залежно від об'єкта моніторингу, визначеного пунктом 11 цього Порядку, та рівня його здійснення зазначається така інформація:

розроблені нормативно-правові акти, методичні матеріали у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, очікуваний вплив їх реалізації на різні групи населення з урахуванням статі, місця проживання, віку, етнічної приналежності, соціальних ознак (особи з інвалідністю, внутрішньо переміщені особи, члени сімей осіб, які брали або беруть участь у здійсненні заходів з відсічі та стримування збройної агресії Російської Федерації проти України), результати виконання державних/місцевих програм з питань запобігання та протидії домашньому насильству;

ресурсне забезпечення суб'єктів:

кадрове забезпечення;

стан координації та міжвідомчої взаємодії між органами державної влади, органами місцевого самоврядування;

взаємодія та співпраця з громадськими об'єднаннями, міжнародними організаціями, медіа;

обсяг і джерела фінансування заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

матеріально-технічне забезпечення;

інформаційне забезпечення (стан цифровізації процесу збирання та оброблення даних, використання соціальних мереж, інтернет-ресурсів, штучного інтелекту для запобігання домашньому насильству та поширення інформації про його наслідки);

відомості про постраждалих осіб (статистичні/адміністративні дані/знеособлені дані, отримані шляхом проведення досліджень та опитувань постраждалих осіб) із розподілом за статтю, віковими групами (0 — п'ять років/шість — 14 років/15—18 років/19—35 років/36—59 років/60 років і більше), місцем проживання (місто/селище/село), формами домашнього насильства (у тому числі із застосуванням засобів електронних комунікацій, характером відносин між особами, визначеними частиною другою статті 3 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”), етнічною приналежністю, іншими соціальними ознаками (особи з інвалідністю, внутрішньо переміщені особи, члени сімей осіб, які брали або беруть участь у здійсненні заходів з відсічі та стримування збройної агресії Російської Федерації проти України, особи з дітьми до 14 років, діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування, які виховуються в дитячих будинках сімейного типу, прийомних сім'ях, усиновлені діти, діти під опікою/піклуванням):

кількість зареєстрованих звернень від постраждалих осіб;

кількість повторних випадків домашнього насильства та аналіз таких випадків;

кількість смертельних випадків у результаті домашнього насильства, у тому числі закінчення життя самогубством;

кількість постраждалих осіб, залучених до програм для постраждалих, та аналіз даних про постраждалих осіб;

аналіз стану дотримання суб'єктами вимог щодо захисту персональних даних та забезпечення безпеки постраждалих осіб;

аналіз ефективності заходів із забезпечення захисту дитини від сексуальної експлуатації або сексуального насильства з боку осіб, визначених частиною другою статті 3 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”;

аналіз стану захисту прав дітей (динаміка вилучення дітей із небезпечного середовища, кількість і відсоток дітей, які отримали послуги із соціальної реабілітації та психологічного відновлення відповідно до їх потреб);

розвиток мережі загальних і спеціалізованих служб підтримки постраждалих осіб (далі — служба) та аналіз їх діяльності: кількість служб, кількість штатних працівників у службах, кількість постраждалих осіб, які можуть отримати в службах допомогу, кількість постраждалих осіб, які звернулися до служб;

кількість звернень на телефонні “гарячі лінії”;

забезпечення відповідно до плану безпеки постраждалої особи захисту та безпеки постраждалих осіб на основі результатів оцінювання їх потреб (урахування індивідуальних обставин постраждалої особи, зокрема того, чи зазнає вона дискримінації за ознакою статі та будь-якою іншою ознакою) і результатів оцінювання ризиків повторного вчинення насильства;

оцінювання інклюзивності та безпеки інфраструктури (наявність укриттів, пандусів, забезпеченість перекладу на жестову мову тощо);

аналіз оперативності та якості реагування органів опіки та піклування на випадки, в яких дитина є постраждалою особою/свідком домашнього насильства, з метою забезпечення її безпеки та найкращих інтересів;

доступність і якість послуг, рівень задоволеності отримувачів послуг (знеособлені дані, отримані шляхом опитувань постраждалих осіб);

робота психологічних служб закладів освіти (кількість звернень, кількість наданих консультацій учням і батькам з питань запобігання та протидії домашньому насильству);

правнича допомога, надана постраждалим особам;

відомості про кривдників (статистичні/адміністративні дані/знеособлені дані, отримані шляхом проведення досліджень та опитувань кривдників) із розподілом за статтю, віковими групами (до 18 років/19—35 років/36—59 років/60 років і більше), формами домашнього насильства, характером відносин між особами, визначеними частиною другою статті 3 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”, видом правопорушення):

кількість зареєстрованих правопорушень;

результати розгляду судами кримінальних справ (проваджень) і справ про адміністративні правопорушення щодо домашнього насильства;

стан застосування спеціальних заходів щодо протидії домашньому насильству: терміновий заборонний припис стосовно кривдника, обмежувальний припис стосовно кривдника, взяття кривдника на профілактичний облік та проведення з ним профілактичної роботи,

направлення кривдника на проходження програми для кривдників/пробаційних програм;

проходження програм для кривдників/пробаційних програм, аналіз повторних випадків домашнього насильства після проходження таких програм, показник ефективності програм для кривдників (співвідношення кількості осіб, які пройшли програму, до кількості повторних правопорушень протягом року);

стан виконання кривдниками спеціальних заходів з протидії домашньому насильству протягом строку їх дії та притягнення їх до адміністративної/кримінальної відповідальності за невиконання таких заходів;

анулювання дозволів на право придбання, зберігання, носіння зброї та боєприпасів їх власникам у разі вчинення ними домашнього насильства, невиконання термінового заборонного припису або неповідомлення про місце свого тимчасового перебування, а також вилучення зброї та боєприпасів);

аналіз даних про кривдників;

підготовка фахівців суб'єктів, а також фахівців, які проводять програми для кривдників/пробаційні програми та програми для постраждалих;

інформаційні заходи, спрямовані на запобігання домашньому насильству, підвищення обізнаності різних груп жінок і чоловіків з питань протидії домашньому насильству;

виконання суб'єктами завдань, визначених законодавством, у процесі реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, проблемні питання, виявлені під час її реалізації;

результати проведених соціологічних досліджень у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

висновки та рекомендації (пропозиції), зокрема щодо удосконалення законодавства у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, удосконалення механізму взаємодії між суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

додатки (таблиці, діаграми) (за потреби).
